

kapitola první

A kde by se na Havaji vzal sních?

„Je to asi čtyři a čtvrt kilometru nad mořem, takže počasí tam je podobné, jako když vyrazíte na lyže. Jezdíte na lyže?“

„Ne, poslyšte, naposledy vám říkám, nejezdím lyžovat a nikdy jsem na lyžích ani nestál. Teda jednou jo, ale to byla výjimka, protože jsme jeli na severní pól, nebylo to z kopce, každou chvíli na mě močili psi a... bože...“ Nesměle jsem si sáhnul na čelo, do míst, kde se nedávno zahrnul velký a viditelně agresivní bedar, který si mě očividně spletl s nějakým pubertákem. Za těch pár dní, co se na mém čele objevil, jsem si už zvykl ho kontrolovat, zkoušet napětí okolní kůže a opatrně sondovat jeho lesklý, nic dobrého nevěstící střed. Trochu jsem se bál, že by na záběrech kamery nemusel vypadat dobře. Mindy se jenom smála a řekla mi, že si díky němu možná vysloužím další záplavu dopisů od fanoušků. Prý se lidi budou ptát, jestli ten

RICHARD HAMMOND

beďar vyrostl na mně, nebo já pod ním. Co kdyby se nakonec ukázalo, ptala se mě zcela vážně, že ses pod ním vyklubal v tu nejhorší chvíli a teď se za tebe sám stydí? Jsem snad ostudou vlastního beďaru? Krom toho mi řekla, ať už si na něj nesahám, protože pak poroste o to víc. Namítal jsem, že beďary si nelibují v tom, že je někdo hladí – nejsou to labradoři. Odbyla mě proslovem o přenosu mikrobů, nečistot a dalších věcí, o kterých se tady nehodlám šířit. Nakonec jsme se všichni tři – beďar, Mindy a já – dohodli na tom, že jsme v patové situaci. Slíbili jsme si, že se s ní zkusíme vyrovnat, jak nejlíp to umíme: Já se v tom beďaru nebudu vrtat, Mindy se mě v noci nebude ptát, který z nás vlastně chrápe, a beďar – ačkoli v jeho případě jsme spíš předpokládali (protože dar komunikace mezi ta nesčetná pozitiva, kterými náš manželský trojúhelník obohatil, bohužel nepatřil) – nevybuchne před kamerami jako Vesuv a uchrání tak televizní studio před zkázou a celou generaci -náctiletých diváků před celoživotním traumatem.

„Nesahej si na něj!“ sykla na mě Mindy, když stála vedle mě, šálek čaje v ruce a jednu jezdeckou holínku na noze, a poslouchala, jak si domlouvám další natáčení v zahraničí.

„Dobrý, dobrý,“ odbyl jsem ji šeptem a mávnul rukou, aby šla pryč, ve snaze naznačit jí, že se právě plně soustředím na důležité pracovní problémy.

„Co? Nikdy? Vy nejezdíte na lyže? Bože, já jezdím každou zimu a je to tááák...“

...NEBO JSEM CVOK?

Mladou asistentku produkce, která mi právě volala, už dělilo jen několik vteřin od okamžiku, kdy nevyhnutelně sklouzne do spirály stereotypních řečí o tom, jak s kamarádkami jezdí lyžovat každý rok, jak je to skvělé a jak Toby, můj kmotřenec, vypadá božsky ve svém dětském overalu, takže až sama bude mít děti, určitě se postará, aby se naučily lyžovat už ve třech letech a...

A já se rozhodl pro preventivní úder a přerušil ji dřív, než mi z toho začne běhat mráz po zádech.

„Podívejte, já se narodil v Birminghamu. Lidi z Birminghamu nejezdili lyžovat, jezdili pod stan do Deanských lesů. Na lyžích jsme viděli tak akorát Jamese Bonda a lidi z reklam. Normální lidi z našeho okolí jezdili stanovat. Vzal se stan, litinový gril a skládací křesílka z kůlny, kde plesnivěly a rezly od loňského léta, to všechno se přikurtovalo na střešní nosič Mariny, potom se dlouhé hodiny jelo a jelo a jelo, pak jsme se pohádali, kde ten stan postavit, všichni jsme zmokli, jak jsme ho stavěli v dešti, znovu jsme se pohádali, kdo je na řadě s mytím nádobí nebo kdo ztratil jednu hrací kartu, a tím navěky zasklil šanci na to, abychom si zahráli žolíky, pak jsme se párkrát vyspali na promáčené zemi a zas jeli domů. Tak se mě, prosím, už neptejte, jestli jsem někdy stál na lyžích.“

„Dobře, tak... ano...“ Očividně si nebyla jistá, jestli tahle má tiráda byla myšlena vážně, nebo jen z legrace.